

MASZKARNY (2) *ai*

Oba a jasne.

sg n G maskarn(e)go (1). ◇ L maskarnym (1).

Sł stp, Cn brak, Linde XVII w.

Przymiotnik od „maskara” ‘maskarada’; błazeński, maskaradowy; tu złośliwie o szatach liturgicznych w Kościele rzymsko-katolickim (z pozycji innowierczej) (2) : ábowiem on [Jezus] nieroľkazał swoim zwolennikom/ w żadnym odzieniu náámiewánym y máľfkárnym chodzić KrowObr 107, 107.

AL